

Sygn. akt II KK 67/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Marta Brylińska

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 15 marca 2018 r.,

sprawy **M.K.**

skazanego z art. 220 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji,

wniesionej przez Prokuratora Okręgowego w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 4 października 2017 r., sygn. akt IV Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 5 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części orzekającej środek karny
określony w art. 41 § 1 k.k. i przekazuje sprawę w tym zakresie
Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R., wyrokiem z 5 kwietnia 2017 r., skazał M.K. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, grzywnę w ilości 200 stawek dziennych, każda w wysokości 30 zł, a nadto orzekł wobec oskarżonego obowiązek częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (art. 46 § 1 k.k.) za popełnienie od nieustalonego czasu do 6 maja 2015 r. przestępstwa określonego w art. 220 § 1 k.k., art. 155 k.k. i art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu apelacji prokuratora i obrońców, zmienił w dniu 4 października 2017 r. pierwszoinstancyjny wyrok m.in. przez wymierzenie oskarżonemu bezwzględnej kary 3 lat pozbawienia wolności i orzeczenie wobec niego – na podstawie art. 41 § 1 k.k. – zakazu sprawowania funkcji kierowniczych w podmiotach gospodarczych zajmujących się produkcją pieców do pirolizy.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego na korzyść skazanego w części dotyczącej orzeczenia środka karnego z art. 41 § 1 k.k. złożył Prokurator Okręgowy w P. Zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2 k.k. polegające na orzeczeniu przewidzianego w nim środka karnego bez wskazania czasu jego obowiązywania, wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu IV Wydział Karny Odwoławczy do ponownego rozpoznania sprawy w postępowaniu odwoławczym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w stopniu oczywistym i dlatego podlegała uwzględnieniu na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.). Bez znaczenia dla takiej oceny skargi pozostawał fakt wadliwego skonstruowania wniosku (zob. wyr. SN z 22 maja 2014 r., III KK 123/14).

Zgodnie z art. 43 § 1 k.k. zakazy wymienione w art. 39 pkt 2 – 2b i 3 k.k. orzeka się w latach od roku do 15 lat. Zakaz orzeczonego przez Sąd *ad quem* przewidziany jest w art. 39 pkt 2 k.k.

Skoro zatem w niniejszej sprawie orzeczono wobec M.K. zakaz sprawowania określonych funkcji bez wskazania okresu jego obowiązywania, to niewątpliwie brak ów należało uznać za rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa (art. 523 § 1 k.p.k.).

O ile bezdyskusyjnym pozostawał kierunek złożonej kasacji (zob. wyr. SN z 30 marca 2015 r., II KK 75/15), o tyle postulat skarżącego objęcia uchylem całego wyroku Sądu drugiej instancji był zbyt daleko idący, jaskrawo kolidujący już to z nakazem rozpoznawania kasacji w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.), już to z unormowaniem zawartym w art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 519 k.p.k.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku (art. 537 k.p.k.).